

РЕШЕНИЕ

№ 2368

гр. София, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **170** по описа за **2024** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Т. Б. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение от 21.11.2023 г. по нахд № 12341/2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 101-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 11-01-178 от 25.08.2022 г., издадено от директора на Агенцията за държавна финансова инспекция (АДФИ), с което на основание чл.256, ал.1 от Закона за обществените поръчки (ЗОП) му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 3958.20 лв. за нарушение на чл.17, ал.1, във връзка с чл.20, ал.2, т.2 от ЗОП.

Касаторът сочи, че решението е постановено в нарушение на закона – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Оспорва извода на СРС, че „Монтажи“ ЕАД има качество на възложител по смисъла на чл. 5, ал. 2, т. 14 от ЗОП и излага подробни съображения защо счита, че дружеството не отговаря на определението за публичноправна организация по § 2, т. 43, б. «а» от ДР на ЗОП. С доводи от Устава на дружеството счита за неправилни констатациите в НП, възприети от решаващия съд, че единствено с подкрепата на «Държавна консолидационна компания» ЕАД (Д.) – като едноличен собственик на „Монтажи“

ЕАД, последното би могло да функционира като действащо предприятие, тъй като собственият му капитал към 2018 г., 2019 г. и 2020 г. бил отрицателна величина. Липсвали данни за директна безвъзмездна финансова подкрепа от страна на «ДКК» ЕАД към «Монтажи» ЕАД. Твърди, че получените от «Монтажи» ЕАД средства от «ДКК» ЕАД са в резултат на сключени договори, а не в резултат на пряко финансиране с публични средства, като дружеството не е „пряко финансирано“ при изпълнение на възложените от «ДКК» ЕАД договори в обществен интерес, не получава „бюджетна субсидия“ или публични средства безвъзмездно. Въз основа на изложеното извежда извод, че за «Монтажи» ЕАД не възниква задължение да изпълнява чл. 6 от ЗОП поради липса на „пряко финансиране“, респ. дружеството не се явява публичен възложител по смисъла на чл. 5, ал. 1, т. 14 от ЗОП. Твърди, че дружеството не е създадено с конкретна цел за задоволяване на нужди от обществен интерес, което по категоричен начин се установявало от предмета му на дейност, като при определяне на качеството му на възложител следвало да се вземе предвид основният му предмет на дейност. В подкрепа на твърденията си прилага Доклад № ДИД2-СФ-22 от 01.06.2021 г. за извършена финансова инспекция на «Монтажи» ЕАД от страна на АДФИ, в който предмет на проверка били сключените договори, предмет на съдебен спор. Навежда доводи от Решение № 1293/20.03.2023г. на Софийски районен съд, 121-ви състав, в което е направено заключение, че дружеството не е публичноправна организация въз основа на назначена съдебно-счетоводна експертиза. В тази връзка твърди, че обжалваното решение на СРС е немотивирано, тъй като в него липсвали доводи и аргументи за квалифицирането на «Монтажи» ЕАД като публичноправна организация и възложител по смисъла на ЗОП, респ. допуснати от съда съществени процесуални нарушения, тъй като не разполагал със специализирани експертни знания, а следвало по свой почин да извърши действия по установяване на обективната истина, назначавайки експертиза за установяване дали са налице или не предпоставки за квалифициране на дружеството като възложител. Претендира касационната инстанция да върне делото на първоинстанционния съд за назначаване на експертиза и установяване на обективната истина за качеството на «Монтажи» ЕАД за възложител. В допълнение сочи, че в обжалваното НП липсват мотиви относно наличието на вина при извършване на квалифицираното от АДФИ нарушение, което изобщо изключвало наличието на нарушение. В заключение, претендира решението на СРС да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да бъде отменено наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба Агенцията за държавна финансова инспекция с адрес [населено място], [улица], оспорва жалбата чрез юрк. Г.. Подробни съображения излага в писмени бележки от 28.03.2024 г., в които навежда доводи, че «Монтажи» ЕАД е организация от публичния сектор по смисъла на чл. 2, ал. 2, т. 9 от Закона за финансовото управление и контрол в публичния сектор (ЗФУКПС), като търговско дружество, чийто капитал е изцяло собственост на търговско дружество с над 50 на сто държавно и/или общинско участие в капитала. Твърди, че всички средства, които се събират, получават, съхраняват, разпределят и разходват от дружеството са публични средства по смисъла на т. 43а от § 2 на ДР на ЗОП, вр. § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗФУКПС. Соци, че «Монтажи» ЕАД е „публичноправна организация“ съгласно § 2, т. 43 от ДР на ЗОП и публично предприятие в съответствие с чл. 2, ал. 1, т. 2 и чл.5 от Закона за публичните предприятия (ЗПП). Соци доказателства от административнонаказателната преписка

(АНП), съгласно които «Монтажи» ЕАД не действа в нормални пазарни условия, каквото е изискването на закона, а средствата, които получава, са на практика финансова подкрепа, защото дружеството получава поръчките си без конкуренция, единствено благодарение на факта, че е собственост на „ДКК“ ЕАД и е организация от публичния сектор (чл. 2, ал. 2, т. 9 от ЗФУКПС). Привежда доводи, че „Монтажи“ ЕАД отговаря за задължения на Д. ЕАД под формата на обезпечение на банков кредит, получен от едноличния собственик на капитала на дружеството, а именно учреден в полза на банката-кредитор (Б.) първи по ред залог върху 6 000 000 бр. акции, представляващи 100 % от капитала на „Монтажи“ ЕАД. В подкрепа на изложеното сочи Договор за банков кредит № 884/05.05.2016 г. между Б. АД и Д. ЕАД и анексите към него. Навежда доводи от публикувани финансови отчети на дружеството, според които същото на практика не е в състояние да отговаря самостоятелно за задълженията си, тъй като собственият капитал (чистата стойност на имуществото на дружеството - вношеният капитал минус задълженията) на „Монтажи“ ЕАД към 31.12.2017 г. е 1 113 000 лв., към 31.12.2018 г. е (- 950 000 лв.), към 31.12.2019 г. е (- 2 110 000 лв.) и към 31.12.2020 г. е (- 1 911 000 лв.), а през 2018 г., 2019 г. и 2020 г. собственият капитал на дружеството е под размера на акционерния капитал, което не предполагало възможност то да продължи да функционира като действащо предприятие, в съответствие с изискванията на Търговския закон, без подкрепата на едноличния собственик на капитала. Оборва доводите в касационната жалба, като поддържа, че едноличният собственик на капитала не само е изразил готовност да оказва финансова подкрепа на „Монтажи“ ЕАД, но и на практика му е предоставял финансова подкрепа под формата на търговски договори, сключени с дружеството без всякаква конкуренция, при повечето от които са предоставяни 100% аванси, независимо от реално извършената работа и факта на пълното превъзлагане на дейностите по договорите на външни търговски дружества. Прилага съдебна практика в подкрепа на доводите си, че за „Монтажи“ ЕАД е спазено условието, посочено в §2, т. 43, б. „а“ от ДР на ЗОП, докато посоченото в касационната жалба Решение № 1293/20.03.2023 г., постановено по АНД 13066/2023 г. по описа на СРС, 121 състав, било отменено с Решение № 5146 от 31.07.2023 г. по канд № 5021/2023 г. по описа на АССГ за 2023 г. Относно приложения към касационната жалба Доклад № ДИД2-СФ-22/01.06.2021 г., в който са отразени констатации, че „Монтажи“ ЕАД не е публичноправна организация, навежда доводи, че същият е съставен след датата на извършване на нарушението - 12.02.2020 г., докато при финансова инспекция, резултатите от която са отразени в Доклад № ДИД1-СФ-43/04.04.2022 г. и при която е установено нарушението, е извършена много по-всеобхватна проверка, в т.ч. и насрещна проверка в Д., като са разгледани много повече документи. Претендира за оставяне в сила на обжалваното решение на СРС и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София град, XVIII-ти Касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, на основание чл.220 от АПК, вр. чл.63в от ЗАНН, възприема следната установена от СРС фактическа обстановка:

Във връзка с извършена на „Монтажи“ ЕАД финансова инспекция, възложена на основание чл. 10, ал. 1, т. 3 и чл. 5, ал. 1, т. 4 от Закона за държавната финансова

инспекция, със Заповед № ФК-10-968/23.07.2021 г. на директора на АДФИ, е установено, че 11.02.2020 г. между „Монтажи“ ЕАД (възложител), представлявано от Т. Б. Д. - изпълнителен директор, и „Ел Сمارт“ ООД (изпълнител), представлявано от Л. Х. Х. - управител, е сключен договор за доставка и монтаж. Съгласие т. 6 от Раздел „Предмет на договора“, възложителят възлага, а изпълнителят приема да изпълни възмездно следното: „доставка, инсталация, стартиране и други дейности на описаното в т. 2 оборудване на обект: „Аварийно изграждане на водопровод от [населено място] до [населено място], ведно с помпена станция и резервоар, с цел аварийното водоснабдяване на [населено място]“. В т. 2 от договора е посочено, че оборудването представлява: Автоматичен трифазен дизелов генератор G. P. GP-560S/DO с двигател на Doosan“. Съгласно т. 20, общата цена на обекта по договора е 164 925,00 лева без ДДС.

Тъй като стойността на договора за доставка и монтаж от 11.02.2020 г. попада в стойностния праг по чл. 20, ал. 2, т. 2 от ЗОП (обн. ДВ. бр. 13 от 16.02.2016 г., в сила от 15.04.2016 г.), на 02.03.2022 г. Г. К. Т. – главен финансов инспектор в АДФИ, съставил АУАН № 11-01-178 срещу Т. Б. Д., в качеството му на изпълнителен директор на „Монтажи“ ЕАД и публичен възложител по смисъла на чл.5, ал.2, т.14 от ЗОП, с който повдигнал административнонаказателно обвинение за нарушение на чл.17, ал.1, вр. чл.20, ал.2, т.2 от ЗОП. Въз основа на АУАН било издадено обжалваното пред СРС НП, с което на касатора на основание чл.256, ал.1 от ЗОП е наложено административно наказание глоба в размер на 3958.20 лева.

От правна страна решаващият съд е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП, са издадени от териториално и материално компетентни органи, в изпълнение на делегираните им правомощия по закон /чл.261, ал.1 и ал.2 от ЗОП/, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, както и в сроковете по чл.34 ЗАНН, във вр. с чл.261, ал.1 от ЗОП. Съдът не е констатирал допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени по тежест нарушения на процесуалните правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице до степен да не може да разбере за какво точно административно нарушение е санкционирано и да организира защитата си.

Намерил за правилно приложен материалният закон, доколкото на 11.02.2020 г. жалбоподателят е сключил договор за доставка и монтаж с „Ел Сمارт“ ООД, в качеството си на изпълнителен директор на „Монтажи“ ЕАД и публичен възложител на обществени поръчки по смисъла на чл.5, ал.2, т.14 от ЗОП, без да е приложил процедурата по чл.18, ал.1 от ЗОП, съобразно стойността на поръчката - 164 925,00 лева без ДДС, при наличие на основание за това, доколкото същата надвишава минималния стойностен праг по чл.20, ал.2, т.2 от ЗОП.

След правен анализ на относимите разпоредби и на събраните по делото доказателства, съставът на СРС е намерил за правилен извода в санкционния акт, че „Монтажи“ ЕАД отговаря на изискванията на §2, т.43, б.“б“ от ДР на ЗОП, т.е. е „публично предприятие“ по смисъла на чл.2, ал.1, т.2 от ЗПП, тъй като е дъщерно дружество на търговско дружество с над 50 на сто държавно/общинско участие в капитала, което събира получава, съхранява, разпределя и разходва „публични средства“, както и организация от публичния сектор по смисъла на ЗФУКПС, поради което за него е спазено условието на §2, т.43, б.“а“ от ДР на ЗОП. Посочил е, че ответната страна е ангажирала достатъчно по обем писмени доказателства за наличието на всички характеристики на „Монтажи“ ЕАД като публичноправна

организация през проверявания период, тъй като от тях следвал еднозначен извод, че 96,92% от приходите от основната дейност на дружеството са от договори, подписани без конкуренция, със собственика на капитала „ДКК“ ЕАД, и с дъщерно дружество на „ДКК“ ЕАД, т.е. „Монтажи“ ЕАД не е действало в нормални пазарни условия, тъй като не е предоставена възможност за участие и на други стопански субекти и не е осигурена свободна конкуренция.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 101-и състав е валидно, допустимо и правилно. Районният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право. Правилно са изяснени фактите по делото, които се възприемат и от касационната инстанция, въз основа на които се установява и доказва нарушение на чл.17, ал.1, вр. чл.20, ал.2, т.2 от ЗОП.

Легалното определение за публичноправна организация в националното право (§ 2, т. 43 от ДР на ЗОП) съответства на съюзното определение по чл.2, пар.4 от Директива 2014/24/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година за обществените поръчки и за отмяна на Директива 2004/18/ЕО (Директива 2014/24/ЕС). Съгласно пар.10 от Преамбюла на Директива 2014/24/ЕС понятието „възлагачи органи“, и по-специално „публичноправни организации“, е многократно разглеждано в съдебната практика на Съда на Европейския съюз (СЕС). За да се поясни, че обхватът на настоящата директива по отношение на лицата (*ratione personae*) следва да остане непроменен, е целесъобразно да се запазят определенията, въз основа на които Съдът се е произнесъл, и да се включат някои пояснения от съдебната практика като средство за разбиране на самите определения, без да се цели изменение на разбирането на понятието, разработено в съдебната практика. За целта следва да се поясни, че организация, която действа в нормални пазарни условия, стреми се да реализира печалба и понася загубите в резултат от извършването на дейността си, не следва да се счита за „публичноправна организация“, тъй като нуждите от общ икономически интерес, за задоволяването на които е създадена или има задача да задоволява, имат промишлен или търговски характер. По сходен начин в съдебната практика се разглежда и условието, свързано с източника на финансиране на съответната организация, като наред с другото се пояснява, че финансиране „в по-голямата си част“ означава повече от половината и че такова финансиране може да включва плащания от ползватели, които се налагат, изчисляват и събират съгласно нормите на публичното право.

Относително е и уточнението, дадено в пар.7 от Преамбюла на Директива 2014/24/ЕС, според което настоящата директива не засяга свободата на националните, регионалните и местните органи да определят, в съответствие с правото на Съюза, услугите от общ икономически интерес, техният обхват и характеристиките на предоставяната услуга, включително условията по отношение на качеството на услугата, с оглед постигането на целите на публичната си политика. Освен това настоящата директива следва да не засяга правомощията на националните, регионалните и местните органи да предоставят, възлагат и финансират услуги от общ икономически интерес съгласно член 14 ДФЕС и Протокол № 26 относно услугите от общ интерес, приложен към ДФЕС и към Договора за Европейския съюз (ДЕС).

С оглед на съюзната правна уредба в Методическо указание № МУ-5 от 29.06.2016 г. на А. относно задължение за определяне качеството възложител по смисъла на Закона за обществените поръчки е посочено, че в националното законодателство по обществени поръчки законодателят е възприел принципа, че всяко юридическо лице най-добре познава особеностите на своята дейност и може да обоснове наличието или липсата на предвидените в закона условия за дефинирането му като "публичноправна организация". Чрез разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗОП, възложителите по чл. 5, ал. 2 - 4 от ЗОП са задължени да уведомяват А. за придобиване или изгубване на качеството възложител при възникване на съответното основание. Предвид гореизложеното, аргументирането на тезата за наличието или липсата на качеството възложител относно дадено юридическо лице, е задължение и отговорност на съответното лице.

Националната дефиниция съдържа и уточнението, че нуждите от общ интерес имат промишлен или търговски характер, когато лицето действа в нормални пазарни условия, стреми се да реализира печалба, като самостоятелно понася загубите от извършване на дейността си.

Легалните определения са възприети от критериите, изработени в практиката на С. (сега СЕС). В решение на С. по дело № С-44/96 и последвалото по-късно Решение ВФИ Н. № С-360/96 е посочена следната дефиниция за публичноправна организация по смисъла на европейските директиви в областта на обществените поръчки. Това е всяка организация: 1) създадена със специфична цел да задоволява нужди от обществен интерес без промишлен или търговски характер; 2) която има юридическа правосубектност; 3) финансирана в по-голямата си част от държавата, регионални или местни органи или от други публичноправни организации, или управлението ѝ е изложено на контрол от тези органи или организации, или има административен, управителен надзорен съвет, повече от половината от чиито членове са назначени от държавата, регионални или местни органи или от други публични неправни организации.

В пар.48 от Решение на СЕС от 11 юни 2009 г. по дело С-300/07 е уточнено, че съгласно постоянната практика на Съда трите условия, поставени в член 1, параграф 9, втора алинея, букви а), б) и в) от Директива 2004/18, които трябва да бъдат изпълнени, за да се счита дадено образувание за публичноправна организация, имат кумулативен характер (Решение от 10 април 2008 г. по дело Ing. Aigner, С-393/06, Сборник, стр. I-2339, точка 36 и цитираната съдебна практика).

Решаващият касационен състав приема, че фактите по настоящия случай са идентични с тези по дело С-567/15 на СЕС. Според постановеното по него решение от 5 октомври 2017 г. VLRD (в случая „Монтажи“ ЕАД) явно отговаря на условията, предвидени в член 1, параграф 9, втора алинея, букви б) и в) от Директива 2004/18. Всъщност безспорно е, че то има правосубектност. Освен това запитващата юрисдикция е констатирала, че VLRD е дъщерно дружество, притежавано изцяло от литовското железопътно дружество, и че то е „контролирано“ от последното. По идентичен начин, в настоящия казус е спорна предпоставката по б. „а“ от легалното определение за публичноправна организация - създадена с конкретна цел да задоволява нужди от общ интерес, които нямат промишлен или търговски характер.

Според пар.31 от решението по дело C-567/15: Понятието „възлагащ орган“, включително това за „публичноправна организация“, трябва да се тълкува функционално и широко, в светлината на целите на директивите в областта на възлагането на обществени поръчки, целящи да изключат риска от предпочитане на националните оференти или кандидати при всяко възлагане на поръчка, извършвано от възлагащите органи, и същевременно възможността организация, финансирана или контролирана от държавата, местните власти или други публичноправни органи, да допуска да се ръководи от съображения, които не са икономически (вж. в този смисъл решение от 15 май 2003 г., Комисия/Испания, C-214/00, EU:C:2003:276, т. 53 и цитираната съдебна практика).

От текста на член 1, параграф 9, втора алинея, буква а) от Директива 2004/18 следва, че поставеното в него изискване трябва да е изпълнено от субекта, чиято квалификация се разглежда, а не от друг субект, дори и последният да е дружеството майка на първия субект, който му предоставя стоките или услугите. Следователно не е достатъчно предприятие да е създадено от възлагащ орган или неговата дейност да е финансирана от финансови средства, произтичащи от дейността, извършвана от възлагащ орган, за да може самото то да се счита за възлагащ орган (пар.34 от решението). Следва да се вземе предвид, че използването на термина „специфичната цел“ свидетелства за волята на законодателя на Съюза да наложи задължителните правила за обществените поръчки само на субектите, създадени със специфичната цел да *задоволят нужди от обществен интерес*, които нямат промишлен или търговски характер, и чиято дейност отговаря на подобни нужди.

Най-напред следва да се определи дали VLRD е било създадено със специфичната цел да задоволява нужди от обществен интерес и дали тези дейности действително отговарят на тези нужди, след което евентуално да се провери дали подобни нужди имат промишлен или търговски характер. Всъщност от акта за преюдициално запитване следва, че VLRD е било създадено след реструктурирането на литовското железопътно дружество и че „и учредяването на [VLRD], и дейността му е предназначена да обслужва нуждите на неговия учредител във връзка със задоволяване на обществения интерес“. В това отношение следва да се отбележи, че в делото по главното производство дейността на VLRD, по-конкретно производството и поддръжката на локомотиви и на подвижен състав, както и доставката на тези стоки и на тези услуги на литовското железопътно дружество, изглежда необходима, за да може последното да упражнява своята дейност, предназначена да задоволи нужди от обществен интерес. Следователно явно VLRD е било създадено със специфичната цел да задоволи нуждите на своето дружество майка, при положение че нуждите, които VLRD е било натоварено да задоволява, представляват необходимо условие за упражняването на дейността от обществен интерес на това дружество майка, което обаче запитващата юрисдикция има задачата да провери. *Важно е да се посочи, че е без значение фактът, че освен дейностите, целящи задоволяване на нужди от обществен интерес, разглежданият субект извършва на конкурентния пазар и други дейности с цел печалба* (вж. в този

смисъл решения от 15 януари 1998 г., Mannesmann Anlagenbau A. и др., C-44/96, EU:C:1998:4, т. 25 и от 10 април 2008 г., Ing. Aigner, C-393/06, EU:C:2008:213, т. 47 и цитираната съдебна практика). Така фактът, че VLRD упражнява не само дейности, които целят да задоволят нужди от обществен интерес посредством вътрешни сделки с литовското национално железопътно дружество, за да може то да извършва своята транспортна дейност, *но и други дейности с цел печалба*, е без значение в това отношение.

За да се прецени дали организация спада към понятието „публичноправна организация“ по смисъла на член 1, параграф 9, втора алинея, буква а) от Директива 2004/18, е необходимо също тя да задоволява нужди от обществен интерес, които нямат промишлен или търговски характер. В това отношение следва да се отбележи, че преценката на този характер трябва да се направи, *като се вземат предвид всички релевантни правни и фактически елементи*, като обстоятелствата, предхождащи създаването на съответната организация, и условията, при които тя упражнява дейността си, насочена към задоволяване на нужди от обществен интерес, в това число по-конкретно *липсата на конкуренция на пазара, липсата на намерение за преследване на печалба, непоемането на рисковете, свързани с упражняването на дейността, както и евентуалното публично финансиране на съответната дейност*. Ако въпросната организация действа при нормалните условия на пазара, преследва печалба и понася загубите, свързани с извършването на тези дейности, е малко вероятно нуждите, които цели да задоволи, да имат характер, който не е промишлен или търговски (решение от 16 октомври 2003 г., Комисия/Испания, C-283/00, EU:C:2003:544, т. 81 и 82 и цитираната практика). *При все това наличието на развита конкуренция само по себе си не би позволило да се направи извод за липсата на нужда от обществен интерес, чийто характер не е промишлен или търговски*.

При тези условия запитващата юрисдикция има задачата да провери въз основа на всички правни и фактически елементи по случая дали към момента на възлагането на разглежданата в главното производство поръчка (11.02.2020 г.) извършваните от VLRD („Монтажи“ ЕАД) дейности, целящи задоволяването на нужди от обществен интерес, са били извършвани в условия на конкуренция, и по-конкретно дали VLRD е можело с оглед на конкретните обстоятелства да се ръководи от съображения, *които не са икономически* (липса на конкуренция – бел.моя). В това отношение е ирелевантно изтъкнатото от запитващата юрисдикция в акта за преюдициално запитване обстоятелство, че обемът на вътрешните сделки, осъществени с литовското железопътно дружество, с оглед на общия търговски оборот на VLRD би могъл да се намали в бъдеще, като се има предвид, че тази юрисдикция трябва да прецени положението на това дружество *към момента на възлагането на разглежданата поръчка*.

При така установената фактическа обстановка СЕС е предоставил отговор, че член 1, параграф 9, втора алинея от Директива 2004/18 трябва да се тълкува в смисъл, че дружество, което, от една страна, е изцяло притежавано от възлагащ орган, чиято дейност е да задоволява нужди от обществен интерес, и което, от друга страна, извършва както сделки за този възлагащ орган, така и сделки на конкурентния пазар, трябва да се квалифицира като

„публичноправна организация“ по смисъла на тази разпоредба, стига дейността на това дружество да е необходима, за да може посоченият възлагащ орган да извършва своята дейност, и че за задоволяването на нужди от обществен интерес посоченото дружество допуска да се ръководи от *съображения, които не са икономически, което запитващата юрисдикция има задачата да провери*. В това отношение е без значение фактът, че стойността на вътрешните сделки може в бъдеще да представлява по-малко от 90 %, или неосновна част от общия оборот на дружеството.

Според пар.36 от мотивите на Решение на СЕС от 03 февруари 2021 г. по съединени дела C-155/19 и C-156/19: Що се отнася до първото от тези три условия, посочено в член 2, параграф 1, точка 4, буква а) от Директива 2014/24, от практиката на Съда произтича, че намерението на законодателя на Съюза е да наложи задължителните правила за обществените поръчки само на субектите, създадени със специфичната цел да задоволяват нужди от общ интерес, които нямат промишлен или търговски характер, и чиято дейност отговаря на подобни нужди (вж. в този смисъл решение от 5 октомври 2017 г., LitSpecMet, C-567/15, EU:C:2017:736, т. 35). В това отношение, независимо дали от създаването си или от по-късно, съответният субект трябва да осигурява ефективно задоволяването на нужди от общ интерес, като поемането на такива нужди трябва да може да се констатира обективно (вж. в този смисъл решение от 12 декември 2002 г., U.-Bau и др., [C-470/99](#), [EU:C:2002:746](#), т. 63). В конкретния случай от предоставените от запитващата юрисдикция обяснения е видно, че в Италия дейността от общ интерес, която представлява спортът, се изпълнява от всяка от националните спортни федерации в рамките на функции с публичен характер, изрично възложени на тези федерации с член 15, параграф 1 от Законодателен декрет № 242 и изчерпателно изброени в член 23, параграф 1 от Устава на CONI (Италианския национален олимпийски комитет). В това отношение се оказва, че редица от функциите, изброени в член 23, параграф 1 от Устава на CONI, като контрол върху правилното провеждане на състезанията и шампионатите, предотвратяването и санкционирането на употребата на допинг или пък подготовката за олимпийски игри и подготовката на професионално равнище, са лишени от промишлен или търговски характер, което обаче запитващата юрисдикция трябва да провери. При тези условия, щом като тя осигурява ефективно такива функции, дадена национална спортна федерация изпълнява условието по член 2, параграф 1, точка 4, буква а) от Директива 2014/24. *Този извод не може да се постави под въпрос, на първо място, от факта че FIGC (Италианската футболна федерация) има правната форма на частноправно сдружение и че следователно нейното създаване не произтича от формален акт, учредяващ публична администрация*. Всъщност, от една страна, текстът на член 2, параграф 1, точка 4 от Директива 2014/24 изобщо не споменава реда и условията на създаване, нито правната форма на субекта. От друга страна, следва да се припомни, че на понятието „публичноправна организация“ трябва да бъде дадено функционално тълкуване, независимо от формалния ред и условия за прилагането му, въпреки че тази необходимост не допуска да се прави разграничение според формата и правния режим, приложим за съответния

субект по силата на националното право или според правната форма на разпоредбите, създаващи този субект (вж. в този смисъл решения от 10 ноември 1998 г., *BFI H.*, C-360/96, EU:C:1998:525, т. 62, от 15 май 2003 г., Комисия/Испания, C-214/00, EU:C:2003:276, т. 55 и 56 и от 12 септември 2013 г., *I.*, C-526/11, EU:C:2013:543, т. 21 и цитираната съдебна практика).

На второ място, ирелевантен е и фактът, че FIGC развива, освен дейностите от общ интерес, изчерпателно изброени в член 23, параграф 1 от Устава на CONI, и други дейности, които съставляват голяма част от всички нейни дейности и са самофинансирани. Всъщност Съдът вече е постановил, че е без значение, че освен да изпълнява функцията да задоволява нужди от общ интерес, дадена организация може да извършва и други дейности, и че фактът, че задоволяването на нужди от общ интерес съставлява само сравнително малка част от дейностите, които тази организация реално извършва, *също е ирелевантен*, при положение че тя продължава да бъде ангажирана с нуждите, които конкретно е задължена да задоволява (вж. в този смисъл решение от 10 ноември 1998 г., *BFI H.*, C-360/96, EU:C:1998:525, т. 55). Трябва да се уточни, че при тези условия фактът, че една национална спортна федерация разполага с капацитет за самофинансиране с оглед по-конкретно на дейностите, лишени от публичен характер, които тя упражнява, не може да има никакво значение — както отбелязва генералният адвокат в точка 56 от заключението си — тъй като такъв капацитет за самофинансиране всъщност няма въздействие върху възлагането на функции от публичен характер.

За да се определи дали даден субект може да се счита за публичноправна организация, няма значение, че този субект извършва дейности, различни от тези, чиято цел е да отговорят на нужди от общ интерес, дори последните дейности да са незначителни. От друга страна, съображенията в точки 38—41 от решение от 15 януари 1998 г., *Mannesmann Anlagenbau A. и др.* (C-44/96, EU:C:1998:4), са ирелевантни за целта на произнасянето по делото в главното производство, чиито особености са различни от тези на положението, описано в посоченото решение, а именно положението на дружество, създадено и мажоритарно притежавано от възлагащ орган с оглед на упражняването на търговски дейности, за които му се прехвърлят финансовите средства, произтичащи от дейностите, които този възлагащ орган упражнява, за да задоволява нужди от общ интерес, които нямат промишлен или търговски характер.

С оглед на гореизложените съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 2, параграф 1, точка 4, буква а) от Директива 2014/24 трябва да се тълкува в смисъл, че образувание, натоварено с публични функции, изчерпателно определени от националното право, може да се счита за създадено с конкретната цел да задоволява нужди от общ интерес, които нямат промишлен или търговски характер по смисъла на тази разпоредба, въпреки че е създадено под формата не на публична администрация, а на частноправно сдружение, и че някои от неговите дейности, за които то има капацитет за самофинансиране, нямат публичен характер.

Според Решение на СЕС от 12 декември 2002 г. по дело C-470/99:

От акта за преюдициално запитване е видно, че EBS е отправило публична покана за възлагане на обществена поръчка в рамките на процедура, на

обществена поръчка за строителство (тераси, мащабни и специализирани работи) за изграждане на втората биологична фаза на пречистване на основната пречиствателна станция за отпадъчни води на [населено място]. След като установи, че EBS има юридическа правосубектност и е мажоритарно контролирана от [населено място], т.е. регионален или местен Vergabekontrollsenat (запитващата юрисдикция) заключава, че EBS отговаря на условията, посочени във второ и трето тире от член 1, буква б), втора алинея от Директива 93/37. Що се отнася до условието, предвидено в първото тире от тази разпоредба, запитващата юрисдикция посочва, че видно от устава на EBS, към момента на неговото създаване, че то е експлоатирано на търговска основа инсталации за пречистване на отпадъчни води. В него се посочва, че такива дейности не са били запазени или разпределени за публичния сектор и че не е имало индикации в посочения устав, че EBS е създаден с конкретната цел да посрещне нуждите от общ интерес, без да има търговски характер. Според констатациите на Vergabekontrollsenat (запитващата юрисдикция) е настъпила съществена промяна, когато EBS е била отговорна за експлоатация на главната пречиствателна станция за отпадъчни води на [населено място]. По-специално, през 1985 г. EBS сключва договор за наем с [населено място], по силата на който се задължава да управлява посочената пречиствателна станция с персонал, доставен от [населено място], който се ангажира да възстанови на EBS разходите, направени от този персонал. По силата на два договора, сключени между [населено място] и EBS на 8 и 18 юли 1996 г., [населено място] допълнително се ангажира да прехвърли на EBS подходяща обща сума за покриване на оперативните разходи. В това отношение Vergabekontrollsenat пояснява, че EBS не е осъществявало този клон от дейността си за печалба. Всъщност това е дейност от общ интерес, която [населено място] делегира на EBS и която се управлява по такъв начин, че да се покрият разходите. Следователно Vergabekontrollsenat заключава, че тази дейност не е от търговски характер. За да се реши дали даден орган отговаря на условието, посочено в първото тире член 1, буква б), втора алинея от Директива 93/37, следва да се разгледат дейностите, които осъществява. Поради това е уместно да се отговори на първия въпрос, че орган, който не е създаден, за да задоволява специфични нужди в общ интерес, които нямат промишлен или търговски характер, но който впоследствие е поел отговорност за такива нужди, които *оттогава действително изпълнява*, отговаря на условието, изисквано от първото тире на втора алинея от член 1, буква б) от Директива 93/37, за да може да се счита за публичноправна организация по смисъла на от тази разпоредба, при условие че може *обективно* да се установи поемането на отговорност за удовлетворяването на тези нужди.

При съобразяване на цитираната практика на СЕС решаващият състав на касационната инстанция приема, че правните изводи на районния съд са направени при правилно приложение на приложимата съюзна и национална материалноправна уредба и в съответствие с цитираната съдебна практика на СЕС. Неоснователни са касационните доводи за липса на самостоятелни мотиви в обжалваното решение. Касае се за обосновано възприета от решаващия съд фактология, предоставена от самото дружество „Монтажи“

ЕАД по повод на инспекцията, възложена със Заповед № ФК-10-968/23.07.2021 г. на директора на АДФИ, а именно – изготвена от негови официални представители справка за сключени договори с контрагенти, по които „Монтажи“ ЕАД е изпълнител, в периода от 01.01.2017 г. до 30.04.2021 г. Според нея, в посочения период дружеството е сключило 306 броя договори на обща стойност 971 539 543 лв., като 302 броя от тях или 98.69 % от всички, са сключени с едноличния собственик на капитала на „Монтажи“ ЕАД, както и с други дъщерни предприятия на едноличния собственик на капитала.

В хода на инспекцията е установено, че 299 броя от договорите на обща стойност 941 711 928 лв., представляващи 96.92 % от входящия оборот на дружеството, са за изпълнение на следните дейности от *общ интерес*: проектиране, ремонт и реконструкция на язовирни стени и съоръженията към тях на язовири, които са общинска или държавна собственост и които се нуждаят от спешен ремонт. Средствата по тези договори са предоставени с Решение № 495 от 13.07.2018 г. на Министерски съвет, с което е увеличен капитала на Д. ЕАД с 500 000 000 лв. Тези средства са изцяло внесени от държавата, упражняваща правата си чрез Министерство на икономиката - едноличен собственик на капитала на Д. ЕАД, като към 26.07.2018 г. по открита набирателна сметка са постъпили 500 000 000 лв. На 18.12.2018 г. набирателната сметка е закрыта и сумата е прехвърлена по разплащателна сметка на Д. ЕАД, от която средствата са превеждани на „Монтажи“ ЕАД, по посочените договори за проектиране, ремонт и реконструкция на язовирни стени и съоръженията към тях на язовири.

Част от договорите касаят изграждане на Нов правителствен комплекс, с цел да продължи реализирането на концепцията, заложенa в Общия устройствен план на С. в посока изнасяне на административни сгради извън градския център и развитие на вторичен градски обслужващ център, съобразно решения на Министерски съвет. Средствата за тях са предоставени от „Българска банка за развитие“ ЕАД /Б. ЕАД/, с ЕИК[ЕИК], под формата на кредит, за обезпечаването, на който е послужило търговското предприятие „ДКК“ ЕАД - 100 % държавно дружество, посредством договор за особен залог върху търговско предприятие и договори за залог на акции, и за особен залог на дружествени дялове, в т.ч. и 6 000 000 бр. акции, представляващи 100 % от капитала на „Монтажи“ ЕАД.

Друга част от договорите касаят техническа ликвидация и преодоляване на вредните последици при въгледобив и пречистване на вода на различни обекти, за което, на основание чл. 14, ал. 1, т. 6 от ЗОП и след предоставено становище от Агенцията по обществени поръчки са сключени 5 броя договора между „Еко Антрацит“ ЕАД и „Монтажи“ ЕАД. Дейностите се извършват и във връзка с ПМС № 140/1992 г. и ПМС № 195/2000 г., а средствата са предоставени с Постановление № 304 от 14.12.2017 г. на Министерски съвет.

Така цитираните дейности безспорно са от обществен интерес - проектиране, ремонт и реконструкция на язовирни стени и съоръженията към тях на язовири, които са общинска или държавна собственост, които се нуждаят от спешен ремонт; изграждане на Нов правителствен комплекс и преодоляване на вредните последици при въгледобив и пречистване на вода на различни

обекти.

Следва да се отбележат следните договори по изготвената от „Монтажи“ ЕАД справка:

- договор между „ДКК“ ЕАД и „Монтажи“ ЕАД за Нов правителствен комплекс, вписан под номер 13 в справката – услуга, безспорно насочена към задоволяване на нужди от обществен интерес;
- договор между областния управител на област П. и „Монтажи“ ЕАД за аварийния водопровод от С. до П., вписан под номер 9 в справката - услуга, безспорно насочена към задоволяване на нужди от обществен интерес;
- договор между [община] и „Монтажи“ ЕАД за Главен клон II, вписан под номер 10 в справката - услуга, безспорно насочена към задоволяване на нужди от обществен интерес;
- договори между [община] и „Монтажи“ ЕАД за Реконструкция и аварийен ремонт на градска пречиствателна станция за питейна вода под номер 11 и 12 - услуги, безспорно насочени към задоволяване на нужди от обществен интерес;
- договор между Д. ЕАД и „Монтажи“ ЕАД за язовир „З. войвода З“ и язовир „Х. З“, вписани под номер 52 и под номер 119 (останалите 292 договори за реконструкция на язовири са посочени в справката) - услуги, безспорно насочени към задоволяване на нужди от обществен интерес;
- договори, сключени между „Еко Антрацит“ ЕАД и „Монтажи“ ЕАД за техническа ликвидация и преодоляване на вредните последици от въгледобива са под номера от 1 до 5 - услуги, безспорно насочени към задоволяване на нужди от обществен интерес.

Така възложените дейности представляват нужди от общ интерес, като за получаване възлагането на изпълнението им „Монтажи“ ЕАД не е действало в нормални пазарни условия, тъй като за изпълнението на същите не е предоставена възможност за участие и от други стопански субекти и не е осигурена свободна конкуренция.

При тези данни относно значителна част от дейността на „Монтажи“ ЕАД районният съд правилно е приел за изпълнено законовото изискване по § 2, т. 43, б. «а» от ДР на ЗОП, в светлината на тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 03 февруари 2021 г. по съединени дела С-155/19 и С-156/19: Независимо дали от създаването си или от по-късно, съответният субект трябва да осигурява ефективно задоволяването на нужди от общ интерес, като поемането на такива нужди трябва да може да се констатира обективно. При тези условия, щом като „Монтажи“ ЕАД изпълнява обективно и ефективно такива функции, то дружеството отговаря на условието по член 2, параграф 1, точка 4, буква а) от Директива 2014/24. Според цитираното решение на СЕС, този извод не може да се постави под въпрос, на първо място, от факта че FIGC (Италианската футболна федерация) има правната форма на частноправно сдружение и че следователно нейното създаване не произтича от формален акт, учредяващ публична администрация. В тази връзка са ирелевантни доводите на касатора, почерпени от правноорганизационната му форма на частно дружество, създадено по Търговския закон, което отговаря за своите задължения с имуществото си и не носи отговорност за задълженията на едноличния собственик на капитала, респ. съгласно неговия

Устав едноличният собственик на капитала не отговаря за задълженията на „Монтажи“ ЕАД. Както безпротиворечиво е установено в практиката на СЕС *без значение е фактът, че освен дейностите, целящи задоволяване на нужди от обществен интерес, разглежданият субект извършва на конкурентния пазар и други дейности с цел печалба* (вж. в този смисъл решения от 15 януари 1998 г., Mannesmann Anlagenbau A. и др., C-44/96, EU:C:1998:4, т. 25 и от 10 април 2008 г., Ing. Aigner, C-393/06, EU:C:2008:213, т. 47 и цитираната съдебна практика).

Тук е мястото да се отбележи като обоснована констатацията на СРС за липса на търговска дейност, извършена в условията на конкуренция, доколкото договорите, сключени между „ДКК“ ЕАД и неговото дъщерно дружество - „Монтажи“ ЕАД са сключени вследствие на директна покана отправена от Д. към „Монтажи“ ЕАД за предоставяне на оферта, а договорите между друго дъщерно дружество на Д. – „Еко Антрацит“ ЕАД и „Монтажи“ ЕАД са сключени по реда на чл. 14, ал. 1, т. 5-7 от ЗОП, т.е. без да е дадена възможност на други стопански субекти да предоставят оферти и без наличието на каквато и да било конкуренция. Обоснован при тези данни е изводът на СРС, че „Монтажи“ ЕАД не действа в нормални пазарни условия, каквото е изискването на закона, за да имат нуждите от общ интерес промишлен или търговски характер. Единствено поради изтъкнатото в касационната жалба обстоятелство, че „Монтажи“ ЕАД е включено в Списък на строителите от област С., С. град и С. област, в ЦПРС, одобрени за строежи от първа до пета категория съгласно чл. 5, ал. 1, т. 3 и ал. 4 от Правилника за водене и вписване в ЦПРС, заедно с още 533 бр. дружества, не може да се направи извод, че дружеството осъществява своята дейност в конкурентна среда, както неправилно поддържа касаторът.

Както е посочено в практиката на СЕС, преценката дали организация спада към понятието „публичноправна организация“ по смисъла на член 1, параграф 9, втора алинея, буква а) от Директива 2004/18, трябва да се направи, *като се вземат предвид всички релевантни правни и фактически елементи*, като обстоятелствата, предхождащи създаването на съответната организация, и условията, при които тя упражнява дейността си, насочена към задоволяване на нужди от обществен интерес, в това число по-конкретно *липсата на конкуренция на пазара, липсата на намерение за преследване на печалба, непоемането на рисковете, свързани с упражняването на дейността, както и евентуалното публично финансиране на съответната дейност*.

В случая, правилно и обосновано СРС е приел, че съвкупната преценка на *правните и фактически* обстоятелствата по делото навежда на категоричен и несъмнен извод, че „Монтажи“ ЕАД отговаря на законовото изискване по § 2, т. 43, б. «а» от ДР на ЗОП – осъществява дейност по задоволяване на нужди от общ интерес, които нямат промишлен или търговски характер, изчерпателно посочени по-горе в решението. Не може да се приеме, въз основа на анализа на доказателствата по делото, че дружеството действа единствено при нормалните условия на пазара, като преследва печалба и понася загубите, свързани с извършването на тези дейности, още повече при визираното тълкуване на СЕС, че наличието на развита конкуренция само по себе си не би позволило да се направи извод за липсата на нужда от обществен интерес,

чийто характер не е промишлен или търговски, каквото наличие на конкуренция в случая не се установява.

Обосновани са възраженията на директора на АДФИ за неотносимост на приложения към касационната жалба Доклад № ДИД2-СФ-22 от 01.06.2021 г. за извършена финансова инспекция на «Монтажи» ЕАД от страна на АДФИ. Както следва от практиката на СЕС (решение по дело С-567/15) – релевантните правни и фактически елементи по случая следва да се преценят към момента на възлагането на разглежданата в главното производство поръчка (11.02.2020 г.). Даденото в същия доклад становище на проверяващите органи (стр.5), че спрямо «Монтажи» ЕАД не са изпълнени предпоставките по § 2, т. 43, б. «а» от ДР на ЗОП не е обвързващо спрямо съда. Обосновано СРС е направил собствена преценка на установената по делото доказателствена съвкупност, при която е достигнал до правилни и законосъобразни изводи по приложението на материалния закон.

Касаторът не оспорва изпълнението на предпоставката по § 2, т. 43, б. «б» от ДР на ЗОП, поради което са неотносими доводите му, свързани с това дали Д. осъществява пълна или единствено частична подкрепа на дъщерното си дружество, относно отрицателната величина на собствения му капитал към 2018 г., 2019 г. и 2020 г., както и дали е налице „пряко финансиране“ при изпълнение на възложените от «ДКК» ЕАД договори.

Безспорно, „Монтажи“ ЕАД е организация от публичния сектор по смисъла на чл. 2, ал. 2, т. 9 от Закона за финансовото управление и контрол в публичния сектор /ЗФУКПС/, като търговско дружество, чийто капитал е изцяло собственост на търговско дружество с над 50 на сто държавно и/или общинско участие в капитала. По смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗФУКПС „публични средства“ са всички средства, които се събират, получават, съхраняват, разпределят и разходват от организациите от публичния сектор, т.е. всички средства, които се събират, получават, съхраняват, разпределят и разходват от „Монтажи“ ЕАД са публични средства, поради което спрямо него е приложим ЗОП. Фактът, дали дружеството е създадено или не с конкретна цел да задоволява нужди от общ интерес се преодолява от тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 12 декември 2002 г. по дело С-470/99.

Твърденията в касационната жалба, че през 2017 г. 98-99% от оборота на дружеството е в резултат на различни от „ДКК“ ЕАД контрагенти, а през 2018г. тази цифра е 62 %, не са подкрепени с доказателства.

Цитираното в касационната жалба Решение № 1293/20.03.2023г. на Софийски районен съд, 121-ви състав, по нахд № 13066/2022 г. е отменено с Решение № 5146 от 31.07.2023 г. по кнахд № 5021/2023 г. на АССГ, VI-ти Касационен състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 11-01-291 от 16.09.2022 г. на директора на АДФИ относно наложено на председателя на СД на «Монтажи» ЕАД административно наказание «глоба» в размер на 50 000 лв. за нарушение на чл.17, ал.1 вр. с чл.20, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗОП.

Константната практика на касационната инстанция е в идентичен смисъл: Решение № 3348/22.05.2023 г. по канд № 1850/2023 на АССГ, Решение № 3716/07.06.2023 г. по канд № 1847/2023 г. на АССГ, Решение № 4240/27.06.2023 г. по канд № 3112/2023 г. на АССГ, Решение № 4258/27.06.2023 г. по канд № 3119/2023 г. на АССГ, Решение №

4492/06.07.2023 г. по канд № 3610/2023 г. на АССГ, Решение № 4747/27.06.2023 г. по канд № 3221/2023 г. на АССГ, Решение № 5034/24.07.2023 г. по канд № 5340/2023 г. на АССГ, Решение № 4915/19.07.2023 г. по канд № 5074/2023 г. на АССГ, Решение № 5146/31.07.2023 г. по канд № 5021/2023 г. на АССГ, постановени между същите страни при идентичен правен спор. Цитираните в молба на касатора от 21.03.2024 г. четири броя решения на АССГ в негова полза не формират постоянна практика.

Неоснователно е искането на касатора за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС поради допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като съдът не разполагал със специализирани експертни знания, а следвало по свой почин да извърши действия по установяване на обективната истина, назначавайки експертиза за установяване дали са налице или не предпоставки за квалифициране на дружеството като възложител. Преценката за изпълнение на законното изискване по § 2, т. 43, б. «а» от ДР на ЗОП е правна такава.

Предвид изложеното, правилно и обосновано СРС е приел, че е налице нарушение на разпоредбата на чл. 17, ал. 1, във връзка с чл. 20, ал. 2, т. 2 от Закона за обществените поръчки (обн. ДВ, бр. 13 от 16.02.2016 г., в сила от 15.04.2016 г.) и при липсата на основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН, на основание чл. 256, ал. 1, във връзка с чл. 261, ал. 2 от ЗОП е наложил наказание „глоба” в законоустановения размер от 2 на сто от стойността на сключения договор с включен ДДС, а именно размер на 3958.20 лв. Доставката по договора попада сред обектите на обществени поръчки по смисъла на чл. 3, ал. 1, т. 2 от ЗОП, като същата не е посочена в общите изключения по чл. 13 от ЗОП и изключенията, приложими за публични възложители по чл. 14 от ЗОП. Налице са кумулативните изисквания по отношение на субект, обект и стойност на обществената поръчка по смисъла на ЗОП (обн. ДВ, бр. 13 от 16.02.2016 г., в сила от 15.04.2016 година), поради което и като е достигнал до извод за доказаност на нарушението, СРС е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона. Не са допуснати визираните в жалбата касационни основания.

За пълнота следва да се сподели като правилно становището на АНО за доказаност на административното нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, според който административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Дължимата от възложителя норма на поведение е обективизирана в чл. 17, ал. 1 от ЗОП и всяко отклонение от дължимото по силата на цитираната норма поведение от страна на възложителя представлява административно нарушение, тъй като защитата на тези отношения е скрепена със санкция.

При този изход на спора и съгласно чл. 63д, ал. 1 и ал. 4 от ЗАНН на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размера по чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, от 80 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК вр. с чл. 63,

ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, XVIII-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 21.11.2023 г. по нахд № 12341/2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101-и състав,

ОСЪЖДА Т. Б. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Агенцията за държавна финансова инспекция, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.